

ಯನ್ನು ಮಗುವಿನ ಹಣೆಗಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು ಮತ್ತು ಮಗಳಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು, “ನೀನೂ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೋ, ಮಕ್ಕಳ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಖಂಡಿತ ಭಗವಂತನು ಕೇಳುತ್ತಾನೆ.” ಮಗು ತಾಯಿಯ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣ ವಿಶ್ವಾಸವಿಟ್ಟು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಶಸ್ತ್ರ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ದಿನ ಮಗುವನ್ನು ಆಪರೇಷನ್ ಟೇಬಲ್ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಲಾಯಿತು. ಡಾ. ಮೆಹ್ತಾರ ಸಹಾಯಕರು ಎಲ್ಲಾ ಏರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಡಾ. ಮೆಹ್ತಾ ಆಪರೇಷನ್ನಿನ ಉಡುಪಿನೊಡನೆ ಬಂದರು. ಮಗು ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ನಕ್ಕಿತು. ಡಾ. ಮೆಹ್ತಾ ಅವರಿಗೆ ಎದೆ ಚುಳು ಎಂದಿತು. ಪಾಪ, ಮಗು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳುವಳೆ? ಮಗು, “ಅಂಕಲ್, ನಿಮ್ಮನ್ನು ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಲೇ?” ಎಂದಿತು. “ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ? ಏನು ಪ್ರಶ್ನೆಯಮ್ಮ?” ಎಂದರು ಡಾಕ್ಟರ್. “ಏನಿಲ್ಲ, ನೀವು ನನಗೆ ಇಂದು ಓಪನ್‌ಹಾರ್ಟ್ ಸರ್ಜರಿ ಮಾಡುತ್ತೀರಂತೆ, ಅಂದರೆ ನನ್ನ ಹೃದಯದ ಹೊರಭಾಗವನ್ನು ಕತ್ತರಿಸುತ್ತೀರಾ?” ಮೆಹ್ತಾರವರಿಗೆ ಏನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. “ಹೆದರಬೇಡಮ್ಮ, ನಿನಗೆ ನಾವು ಸಾಕಷ್ಟು ಔಷಧಿ ಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತೇವೆ. ನಿನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ನೋವು ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದರು. ಆ ಮಗು, “ನನಗೆ ಭಯವಿಲ್ಲ ಡಾಕ್ಟರ್, ಆದರೆ ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ನೀವು ಉತ್ತರ ಹೇಳಲೇ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ?” ಎಂದಿತು. “ಏನಮ್ಮಾ ನಿನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆ?” ಎಂದರು ಡಾಕ್ಟರ್. “ನೀವು ನನ್ನ ಹೃದಯವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತೆಗೆಯುವಿರಾ? ಏಕೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ತಾಯಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, ಭಗವಂತ ನಮ್ಮ ಹೃದಯದ ಒಳಗಡೆ ಇರುತ್ತಾನಂತೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ನನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲೂ ಇದ್ದಾನೆಯೇ ಎಂದು ನೋಡಿ. ಅವನು ಅಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ, ನನ್ನ ಆರೋಗ್ಯ ಸರಿ ಹೋದಾಗ ಅವನು ನೋಡಲು ಹೇಗಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ನನಗೆ ವಿವರಿಸಿ. ನನಗೆ ತಿಳಿಯಲು ತುಂಬಾ ಕುತೂಹಲವಿದೆ.” ಡಾ. ಮೆಹ್ತಾ ಬೆಚ್ಚಿ ಬಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಏನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ತೋಚಲಿಲ್ಲ. “ಸರಿ ಮಗು, ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದಷ್ಟೇ ಹೇಳಿದರು. ಅವರು ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಶುರು ಮಾಡಿದರು. ಸುಮಾರು ೪೫ ನಿಮಿಷಗಳಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಒಂದು ತೊಟ್ಟು ರಕ್ತವೂ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಹರಿಯಲಿಲ್ಲ. ಡಾ. ಮೆಹ್ತಾಗೆ ತುಂಬಾ ನಿರಾಶೆಯಾಯಿತು. ಪಲ್ಸ್ ರೇಟ್ ಕಡಿಮೆಯಾಗಲು ಶುರುವಾಯಿತು. ಬರೀ ಯಂತ್ರದ ಸಹಾಯದಿಂದ ಮಗುವಿನ ಹೃದಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಬಿ.ಪಿ. ಕೂಡ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿತ್ತು. ಕೊನೆಗೆ ಡಾ. ಮೆಹ್ತಾ ಹೇಳಿದರು, “ಮಗು ಬದುಕುವುದಿಲ್ಲ.” ತನ್ನ ಸಹಾಯಕರಿಗೆ ಹೇಳಿದರು, “ಹೃದಯ ಭಾಗವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಹೊಲಿದುಬಿಡಿ, ಯಂತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆಫ್ ಮಾಡಿಬಿಡಿ.” ಡಾಕ್ಟರ್ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಆ ಮಗುವಿನ ಮಾತುಗಳು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದಿತು, “ಹೃದಯವನ್ನು ತೆರೆದಾಗ ಒಳಗೆ ದೇವರಿದ್ದಾನೆಯೇ ನೋಡಿರಿ.” ಮೆಹ್ತಾ ನನಗೆ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅವರ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ಸುರಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರು ಹೇಳಿದರು, “ನೋಡಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ಯವರೆ, ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಅಂದು ನನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮ ಬಾರಿಗೆ ಕೈಮುಗಿದು, ‘ಭಗವಂತ, ನನ್ನ ವೈದ್ಯಕೀಯದ ನಿಪುಣತೆಯೆಲ್ಲ ನಿಷ್ಫಲವಾಗಿದೆ. ಈ

ಮಗುವನ್ನು ಬದುಕಿಸಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಈ ಮಗು ಮತ್ತು ಅವಳ ತಾಯಿ ನೀನು ಈ ಮಗುವಿನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಇದ್ದೀಯಾ ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆ ನೀನೇನಾದರೂ ಇರುವುದಾದರೆ ಆ ಮಗುವನ್ನು ಬದುಕಿಸಿಬಿಡು.” ನಾನು ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ನರ್ಸ್‌ಗೆ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಕನ್ನಡಕವನ್ನು ತೆಗೆದು, ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಒರೆಸಲು ಹೇಳಿದೆ. ಅವಳು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಹಾಗೇ ಮಾಡಿದಳು. ಏಕೆಂದರೆ ನಾನು ಎಂದೂ ಅತ್ತೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿ ನನ್ನ ಭುಜ ಮುಟ್ಟಿ, ‘ಸರ್, ಹೃದಯಕ್ಕೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ರಕ್ತ ಹರಿಯುತ್ತಿದೆ’ ಎಂದ. ನಾನು ಪವಾಡಗಳನ್ನು ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ, ದೇಹದ ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲೇ ಏನೋ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದುಕೊಂಡು ತಕ್ಷಣ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ. ಸುಮಾರು ಐದು ಘಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಿದೆವು. ಕೊನೆಗೂ ಮಗು ಬದುಕಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿತು. ಮಗು ಇನ್ನೂ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯಲ್ಲೇ ಚೇತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ನಾನು ಅವಳು ಮಲಗಿರುವ ಸಮಯದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಹೋಗಿ ನೋಡಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಅವಳೇನಾದರೂ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ‘ದೇವರನ್ನು ನೋಡಿದಿರಾ? ಅವನು ಹೇಗಿದ್ದಾನೆ? ಹೇಗೆ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ?’ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾಳೆ. ನನ್ನ ಬಳಿ ಉತ್ತರವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಘಟನೆಯ ನಂತರ ನನಗೆ ದೇವರಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಧೈರ್ಯವಿಲ್ಲ” ಎಂದರು.

“ಆಗ ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ, ‘ಮಗುವಿಗೆ ಹೇಳಿ, ದೇವರನ್ನು ನೋಡುವುದು ಕಷ್ಟವಮ್ಮ, ಆದರೆ ಅವನ ಇರುವಿಕೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬಹುದು. ನಾನು ಅನುಭವಿಸಿದ್ದೇನೆ, ನೀನೂ ಅನುಭವಿಸಬಹುದು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಅನುಭವಿಸಬಹುದು’ ಎಂದು.”

ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ? ಈ ಅನುಭವ ಮೆಹ್ತಾ ಅವರ ಜೀವನವನ್ನೇ ಬದಲಾಯಿಸಿದೆ. ಇಂದು ಅವರು ಆಪರೇಷನ್ ಥಿಯೇಟರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೇವರ ಭಾವಚಿತ್ರವನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಮೊದಲು ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಹಾಗೂ ಅನುಭವದ ಮೇಲೆ ನಂಬಿಕೆಯಿತ್ತು. ಇಂದು ಅವರು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆಗೆ ಮುಂಚೆ ಆ ಭಾವಚಿತ್ರದ ಮುಂದೆ ನಿಂತು, ‘ನಾನೊಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿ, ನನ್ನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಶಕ್ತಿ, ಜ್ಞಾನವಿದೆಯೋ ಅದು ನಿನ್ನ ಕೃಪೆ, ಅನುಗ್ರಹ ಇದ್ದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸಫಲವಾಗುತ್ತದೆ’ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಡಾ. ಮೆಹ್ತಾರಿಗೆ ತಮ್ಮ ೬೯ನೇ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಈ ವಿಷಯ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಈ ನಂಬಿಕೆ ೬ ವರ್ಷದ ಹುಡುಗಿಗೆ ಹೇಗೆ ಬಂದಿತು? ಕಾರಣ ಅವಳ ತಾಯಿ ಅವಳಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿ ನಂಬಿಕೆ ಹುಟ್ಟಿಸಿದ್ದಳು. ನಾನು ಇದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂದರೆ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರ ಹಾಗೂ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಇದೆ. ಸುಮ್ಮನೆ ಮಕ್ಕಳು ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಿಂದ ದೂರವಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ದೂರುವುದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ನೀವು ಒಬ್ಬ ಅಂಪೈರ್ ನಂತೆ ನಿಂತು ಆ ಹುಡುಗ ಔಟ್ ಅಂದು ಹೇಳಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನೀವು ಆ ಹುಡುಗ ಔಟ್ ಆಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲಿದೆ. ಪೋಷಕರು ಹಾಗೂ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಕೊಡುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿದೆ. ❀

ಶಿಕ್ಷಣ, ಶಿಕ್ಷಕರು ಮತ್ತು ಪೋಷಕರು

ಆಧುನಿಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರವು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಸವಾಲು, ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಪಾಲಕರ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಕರ ಮಹತ್ವ ಹಾಗೂ ಅವರ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಲೇಖಕರು ಇಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ಕೃಷಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಸಂಖ್ಯಾಶಾಸ್ತ್ರದ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕ ರಾಗಿದ್ದ ನಿವೃತ್ತರಾಗಿರುವ ಅವರು, ನಾಲ್ಕು ದಶಕಗಳಿಗೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲದ ಬೋಧನೆ, ಸಂಶೋಧನೆಯ ಅನುಭವವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅವುಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತ ವಿಷಯವನ್ನು ಕುರಿತು ತಮ್ಮ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಪೂರ್ವದ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದೊರೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೆ, ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತರಿಗೆ, ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಪ್ರಭಾವಿ ವರ್ಗದವರಿಗೆ ಅದು ಲಭ್ಯವಿತ್ತು. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಾನಂತರ ಕ್ರಮೇಣ ಸಮಾಜದ ಎಲ್ಲ ವರ್ಗದವರಿಗೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಬಾಗಿಲುಗಳು ತೆರೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದುವು. ಈಗ ಶಿಕ್ಷಣ ಹೆಚ್ಚು ವ್ಯಾಪಕವಾಗತೊಡಗಿದೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿವೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಸಾಧನಗಳು ಬಹುವಾಗಿ ವೈವಿಧ್ಯಮಯವಾಗಿವೆ, ಹೆಚ್ಚು ತಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿವೆ. ಖಾಸಗಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಹೇರಳವಾಗಿದ್ದು ಸಾರ್ವಜನಿಕರನ್ನು, ತಂದೆತಾಯಿಗಳನ್ನು ದಂಗುಬಡಿಸುವಂತೆ ವೈಭವೋಪೇತವಾಗಿ ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನಿಂತಿವೆ. ಅನೇಕ ಖಾಸಗಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳೇ ಬಂದಿವೆ. ಇವು ಗಳಿಸುತ್ತಿರುವ ಆದಾಯವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ, ಸರ್ಕಾರ ಮುಂದೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಒಂದು ವಾಣಿಜ್ಯ ಉದ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕೆಂಬ ಕೂಗು ಕೇಳಿಬರುವುದೋ ಏನೋ!

ಏಪ್ರಿಲ್ 2016

ಡಾ. ವಸಂತ ಕುಮಾರ್

ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಣ

ಇಂದು, ಎಂದಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ತಾಯಿತಂದೆಯರು ಶಿಕ್ಷಣದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ಮನಗಾಣುತ್ತಿರುವರು; ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಆದ್ಯತೆ ನೀಡುತ್ತಿರುವರು. ತಮಗೆ ಎಷ್ಟೇ ಕಷ್ಟವಾದರೂ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಇಂದು ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀ ಶಿಕ್ಷಣವು ಕಡಿಮೆ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಆದರೂ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯೋತ್ತರ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಇದೊಂದು ಪ್ರಮುಖ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಾಗಿದೆ. ಬಹು ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಇರುವ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಣ ಇನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಹರಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆಹಾರದ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬಹುಶಃ ಅನಕ್ಷರತೆ ಅಥವಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಕೊರತೆಯೇ ನಮ್ಮ ಅನೇಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಮೂಲಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಆಹಾರವಾಗಲಿ ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಣವಾಗಲಿ, ಮೊದಲು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಹರಡಿ ಅದರ ಪ್ರಮಾಣ ಹೆಚ್ಚಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಂತರ ಅದರ ಗುಣಮಟ್ಟ ಉತ್ತಮವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗುವುದು. ಮೊದಲು ಪ್ರಮಾಣ, ನಂತರ ಗುಣ. ಮೊದಲು ವಿಸ್ತಾರ, ನಂತರ ಆಳ. ನಾವು ಈಗ ಮೊದಲನೆಯ ಹಂತದಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ.

ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಣ - ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯರ ದೃಷ್ಟಿ

ಶಾಲಾ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮತ್ತು ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ನೌಕರಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಕಾತರರಾಗುವರು. ಜೀವನೋಪಾಯಕ್ಕೆ ಹಣ ಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಶಾಲಾವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಬೇಕು.

ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪದವಿ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ಗಳಿಕೆಗೆ ಅವಕಾಶ ನೀಡುವುದೋ ಆ ಪದವಿಯ ಕಡೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮುನ್ನುಗ್ಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಅನೇಕ ಯುವಕರಿಗೆ ನೌಕರಿ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಕೇವಲ ಜೀವನೋಪಾಯಕ್ಕಲ್ಲ, ಪ್ರಪಂಚದ ವೈಭೋಗ ವಿಲಾಸಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವುದಕ್ಕೇ. ಏಕೆಂದರೆ, ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯಕ ವಾದುದನ್ನು ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ಆಗಲೇ ಗಳಿಸಿಟ್ಟಿರುವರು. ಇದಲ್ಲ ಸಹಜ. ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಅನಿವಾರ್ಯ, ಆಕರ್ಷಕ-ಸತ್ಯ. ಅನೇಕ ಬಡ ಕುಟುಂಬಗಳ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ತಾಯಿತಂದೆಯರ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಮಕ್ಕಳ ಗಳಿಕೆಯಿಂದ ಸುಧಾರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದೆ. ಇದು ಅವಶ್ಯಕ ಮತ್ತು ಅಪೇಕ್ಷಿತ.

ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಣದ ಗುರಿ

ನೌಕರಿ, ಗಳಿಕೆ, ಸುಖಾಪೇಕ್ಷೆ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆ ಯಲು ಇರುವ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಹಾಗೂ ಸಂಕುಚಿತ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಪ್ರೇರಣೆಗಳು. ಇವನ್ನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಂಬಿ ಅದರಂತೆಯೇ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಜೀವನ ನೀರಸವಾಗಿ ಆತ್ಮಪ್ರೀತಿ, ಅಶಾಂತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿ, ಯಾವ ಸಾಧನೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ನಿರರ್ಥಕ ವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಅಂತಹವರಿಂದ ಪ್ರೇರಿತರಾದ ಯುವಕರು ಅಂತಹ ಫಲವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿರುವರು. ಇದು ಸಹಜವೇ ಸರಿ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ನಿಜವಾದ ಗುರಿ ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನ. ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು, ಎಂದರೆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಅರಸುವವರು ಎಂಬುದೇ 'ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ' ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥ. ನಮ್ಮ ಜೀವನದ ವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ಜ್ಞಾನ ಅವಶ್ಯಕ. ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಜ್ಞಾನವೂ ನಮಗೆ ಬೇಕಾಗುವುದು. ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಎರಡು ಬಗೆಯಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಒಂದು, ಲೌಕಿಕ ಜ್ಞಾನ, ಎರಡನೆಯದು, ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಅಥವಾ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜ್ಞಾನ. ಲೌಕಿಕ ಜ್ಞಾನ, ನಮ್ಮ ದೇಹ, ಬುದ್ಧಿ, ಮನಸ್ಸು, ನಮ್ಮ ಸುತ್ತಲಿನ ಸಮಾಜ, ಭಾಷೆ, ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು, ತತ್ತ್ವ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು, ವ್ಯಾಪಾರ, ಸರ್ಕಾರ, ನಮ್ಮ ದೇಶ, ಪ್ರಪಂಚದ ಇತರ ದೇಶಗಳು, ಬಾಹ್ಯ ಪ್ರಕೃತಿ - ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕುರಿತಾದ ಜ್ಞಾನ. ಇವನ್ನು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ವಾಗಿ ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಕಲೆ ಎಂದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಕರೆದಿರುವರು. ವಿಜ್ಞಾನ ಬಾಹ್ಯ ಪ್ರಕೃತಿಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದು. ಕಲೆ ಮತ್ತು ಸಮಾಜವಿಜ್ಞಾನ ಮಾನವನ ಮನಸ್ಸು, ಕಲೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಚರಿತ್ರೆ ಮತ್ತು ಮಾನವ ಸಮಾಜವನ್ನು ಕುರಿತಾಗಿರುವುದು. ಇವೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ನಿತ್ಯಜೀವನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುವು. ಇವನ್ನೇ ನಾವು ಶಾಲಾವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವುದು. ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಅಥವಾ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜ್ಞಾನ, ಮೇಲೆ ತಿಳಿಸಿದ ವಿಷಯಗಳ ಆಧಾರ ವಾದ, ಅವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಮತ್ತು ಅವನ್ನು ಮೀರಿದ ಚೈತನ್ಯ ಅಥವಾ ಆತ್ಮವಸ್ತುವಿನ ಧರ್ಮವನ್ನು ಕುರಿತಾಗಿರುವುದು. ಇದು ಆತ್ಮಜ್ಞಾನ, ಧರ್ಮವಿಜ್ಞಾನ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಭಾರತಕ್ಕೆ ರಾಜಕೀಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಲೌಕಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಹರಡುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ನಾವು ಇನ್ನೂ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ರಾಜಕೀಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಈಗ ತಾನೆ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟ ಹಸುಳೆ, ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಚರಿತ್ರೆಯ

ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶ ಪ್ರಾಚೀನವಲ್ಲ, ಸನಾತನ. ನಮ್ಮ ದೇಶವನ್ನು ಸನಾತನ ಭಾರತ ಎಂದು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ನಮಗೆ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಹೇಳಿದರು. ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಪದ್ಧತಿ ಆರ್ಷೇಯ. ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಧರ್ಮಜ್ಞಾನ ದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿತ್ತು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಲೌಕಿಕ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಿದ್ಯೆ - ಎರಡನ್ನೂ ಹೇಳಿಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಾರು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಿದ್ಯೆ ಯನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರೋ ಅವರನ್ನೇ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ 'ಗುರು' ಎಂದು ಸಂಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು. ಲೌಕಿಕ ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಕಲಿಸುವವರಿಗೆ ಈ ಪದವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರನ್ನು ಆಚಾರ್ಯರು, ಮಾಸ್ತರು ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರಸ್ತುತ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಶಾಲಾವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ಅದರಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರ ಮತ್ತು ಪೋಷಕರ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಲಾಗುವುದು.

ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಣ - ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಧೋರಣೆ

ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವರು ಎಂದು ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳುವುದುಂಟು. ಮಕ್ಕಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದೂ ಅದೇ. ಏಕೆಂದರೆ, ಅವರು ಶಾಲೆಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಹೋಗಿ ಬರುವರು. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಠ ಹೇಳಿಕೊಡಲಾಗುವುದು. ವಿಷಯಗಳು ಅವರದ್ದಾಗಬೇಕಾದರೆ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅವನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಬೇಕು. 'ಓದುವುದು' ಅಭ್ಯಾಸದ ಪ್ರಾರಂಭ. ಅದೇ ಕೊನೆಯಲ್ಲ! ಪಾಠಗಳನ್ನು ಕೇಳಬೇಕು, ಓದಬೇಕು. ಅವನ್ನು ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸಬೇಕು. ಇತರ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಷಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಅವನ್ನು ಹೋಲಿಸಬೇಕು. ಅವನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಂತಹವರಿಗೆ ಮುಂದಿನ ಪಾಠ ಅರ್ಥವಾಗುವುದು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪಾಠವೂ ಮುಂದಿನ ಪಾಠಕ್ಕೆ ಅಡಿಪಾಯ. ಬಹು ತೇಜ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಶಾಲೆಗೆ ಕೇವಲ ಹೋಗುವರು. ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಂತೆ ಇರುವರು. ಏಕೆಂದರೆ ಹಿಂದಿನ ಪಾಠ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಮುಂದಿನ ಪಾಠದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರಸ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸಂದೇಹ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಲ್ಲ. ಪಾಠದ ಸಮಯ ಅವರಿಗೆ ನೀರಸವಾಗಿರುವುದು. ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದವರೊಂದಿಗೆ ಸತತ ಸಂಭಾಷಣೆ. ಮುಂದೆ ಪ್ರಾಣಪ್ರಿಯ ಜೀವನಸಂಗಾತಿ, ಮೊಬೈಲ್ ಫೋನ್! ಇದು ಈಗಿನ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ತರಗತಿಗಳ ಸಾಮಾನ್ಯ ಚಿತ್ರ. ಪಾಠದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ, ಆಸಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದಲೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಇತರ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತರಾಗುವುದು ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಂದ ತೊಂದರೆಗೊಳಗಾಗುವುದು, ಹಾಗೂ ಇತರರಿಗೆ - ಸಹಪಾಠಿಗಳಿಗೆ, ಅಧ್ಯಾಪಕರಿಗೆ, ಶಾಲೆಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ, ಮತ್ತು ತಂದೆತಾಯಿಗಳಿಗೆ - ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ತಂದೊಡ್ಡುವುದು. 'ಪುರಸೊತ್ತಾದರೆ ಇಲ್ಲಿ, ಎಂದೋ ಬರುವೆನು ಅಲ್ಲಿ' ಎನ್ನುವಂತೆ ಇವರಿಗೆ ಬಿಡುವಾದಾಗ ಶಾಲೆಗೆ ಬರುವರು. ಇವರ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಇವರು ತೇರ್ಗಡೆ ಆಗುವಂತಿಲ್ಲ. ಇವರು ಶಾಲೆಗೆ ಹೊರೆ. ಇವರಿಂದ ಪಾರಾಗಬೇಕಾದರೆ, ಶಾಲೆ ಇವರನ್ನು ಪಾಸ್ ಮಾಡಿಸಬೇಕು. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿದ ನಂತರ ನೌಕರಿ ಸೇರಿದರೆ ಆ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ಇವರು ಹೊರೆಯಾಗುವರು. ಇವರು ಓದಿದ ಶಾಲೆಗೆ, ಇವರ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಮತ್ತು ತಂದೆತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಅಗೌರವ ಬರುವುದು.

ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ, ಗೌರವ ಇಲ್ಲದ ಇವರಿಂದ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ಹಾಳಾಗುವುವು. ಅವರ ಕೊಡುಗೆ ಇದೇ. ಇದರಿಂದ ಆಗುವ ಹಾನಿ ಏನೆಂದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಹೋಗುವುದು, ಅವರ ಜೀವನ ಬೇಸರದಿಂದ ಕೂಡಿ ಅರ್ಥ ಹೀನವಾಗುವುದು. ಏಕೆಂದರೆ, ಜೀವನದ ಗಂಭೀರ ವಿಷಯಗಳು, ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಇವರು ಲಘುವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತ ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುವರು.

ಪಠ್ಯದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ, ಆಸಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ವಿಧಿಸುವ ಅಭ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಮಾಡುವರು, ಸಂದೇಹ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಹಿಂದೆ ಬೀಳುವರು. ಹಲವಾರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಹಾಕುವರು. ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ವಿಷಯಗಳ ನೈಲ್ದ ಚರ್ಚಿಸುವರು. ಸಂದೇಹ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಸೂಚಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡುವರು. ಅವು ಯಶಸ್ವಿಯಾದರೆ, ಸಂತೋಷದಿಂದ, ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಅಧ್ಯಾಪಕರಿಗೆ ತಿಳಿಸುವರು. ಅಂತಹ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತಪ್ಪದೆ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವರು, ಪಾಠದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಏಕಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು, ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಟಿಪ್ಪಣಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಪಾಠಿಗಳಿಂದ ಅಡ್ಡಿಯಾದರೆ, ಅವರು ಇಷ್ಟ ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹವರೊಂದಿಗೆ ಅವರು ಬೆರೆಯುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯ ಸಾಲು ಅವರಿಗಲ್ಲ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದವರು ಉಪಾಧ್ಯಾಯರಿಂದ ದೂರವಿರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವರು; ಆಸಕ್ತರಾದವರು, ಉಪಾಧ್ಯಾಯರನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವರು. ನಂತರ, ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಮೇಲೆ, ಇವರ ಜ್ಞಾನ, ಕಾರ್ಯದಕ್ಷತೆಯಿಂದ ಇವರಿಗೆ ಕೆಲಸ ಕೊಟ್ಟ ಸಂಸ್ಥೆ ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆಯುವುದು, ಇವರು ಓದಿದ ಶಾಲೆಗೆ, ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಇವರಿಂದ ಗೌರವ ಬರುವುದು. ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಶಿಕ್ಷಣದ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳು - ಪ್ರೌಢ ಮತ್ತು ಪದವಿ ಶಿಕ್ಷಣ

ನಮ್ಮ ಇಂದಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಹಂತಗಳಿವೆ: ಪ್ರಾಥಮಿಕ, ಪ್ರೌಢ, ಪದವಿ ಮತ್ತು ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿನದು, ನರ್ಸರಿ (ಆಟದ ಶಾಲೆ, ನರ್ಸರಿ ಅಥವಾ ಮಾಂಟೆಸರಿ). ಪ್ರೌಢಶಾಲೆ ಮತ್ತು ಪದವಿಗೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿರುವುದು ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಏಳು ವರ್ಷಗಳ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸಾಕ್ಷರತೆ ದೊರೆಯುವುದು. ಇದು ನಿರಕ್ಷರತೆಯಿಂದ ಅವರನ್ನು ಪಾರುಮಾಡುವುದು. ಸಾಮಾನ್ಯ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಇದು ಸಾಲದು. ನಂತರದ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಯ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸರಳ ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಜ್ಞಾನ, ಗಣಿತ, ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರ, ಭಾಷೆ ಮುಂತಾದುವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೇಳಿಕೊಡಲಾಗುವುದು. ಇದು ಸಾಮಾನ್ಯ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಡುವುದು. ಇದು ಕನಿಷ್ಠ ಮಟ್ಟ ಕೊನೆ ಮಟ್ಟದ ನೌಕರಿ ದೊರೆಯಬೇಕಾದರೆ ಹತ್ತನೆಯ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣ ರಾಗಿರಬೇಕು. ಇವರಿಗೆ ಗಣಿತ, ವಿಜ್ಞಾನದ ಪರಿಚಯವಾಗಿರುವುದು. 'ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಿ, ಹೇಳಿದಷ್ಟು ಮಾಡಿ' ಎನ್ನುವ ಕೆಲಸ ದೊರೆಯು

ವುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಎಡವಟ್ಟುಗಳು ಆಗದಿದ್ದರೆ, ಮಾಲೀಕರು ಸಂತೋಷಪಡುವರು. ಈ ವೇಳೆಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಹದಿನಾರು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಾಗಿರುವುದು. ಇತ್ತೀಚಿನ ಕಾನೂನಿನಂತೆ ಅವರು ಮತ ಚಲಾಯಿಸಬಹುದು. ಅವರು ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥ್ಯಾಸ ಮುಗಿಸಿ ಪ್ರೌಢರಾಗಿರುವರು. ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ಅವರೊಡನೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ವರ್ತಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಕನಿಷ್ಠ ವಿದ್ಯಾರ್ಥ್ಯಾಸ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ದೊರೆಯುವ ಸುದಿನ ಬರಲೆಂದು ನಾವು ಹಾರೈಸೋಣ.

ಪ್ರೌಢಶಿಕ್ಷಣದಿಂದ ಪದವಿ ತರಗತಿಗೆ ಹೋಗಲು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಪೂರ್ವಸಿದ್ಧತೆ ನೀಡುವ ಸಲುವಾಗಿ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಇದೆ. ಇದು ಪದವಿಪೂರ್ವ ಶಿಕ್ಷಣ. ಇದರಲ್ಲಿ ಗಣಿತ, ವಿಜ್ಞಾನದ ಪಾಠಗಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಮೇಲ್ಮಟ್ಟದವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಹೆದರುವವರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರ ಅಥವಾ ವಾಣಿಜ್ಯ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಇರುವವರೂ ಇವನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಆದರೆ, 'ಹೋದೆಯಾ ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ, ಬಂದೆ ಗವಾಕ್ಷಿಯಲ್ಲಿ!' ಎನ್ನುವಂತೆ ಗಣಿತ ಇಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದು. ಇಲ್ಲಿಯ ಪಾಠಗಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಕಲಿಯುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ಇರುತ್ತವೆ. ಕ್ರೀಡಾಸಕ್ತರಾಗಿದ್ದರೂ ಹತ್ತನೆ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣರಾಗಬಹುದು. ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಮುಗಿಸಿದವರಿಗೆ ಅವರು ಓದಿರುವ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಉಪಯೋಗ ಅಥವಾ ಗುರಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಯಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ಅವರ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥ್ಯಾಸವೆಂದೇ ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗುವುದು.

ವಿಜ್ಞಾನ-ಗಣಿತ, ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರ ಅಥವಾ ವಾಣಿಜ್ಯಶಾಸ್ತ್ರ - ಇವುಗಳ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಶಾಸ್ತ್ರಾಧ್ಯಯನ ಪದವಿ ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವುದು. ಮೂರು ಅಥವಾ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಇವುಗಳ ಬೋಧನೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಆಗುವುದು. ವಿಷಯಗಳ ಹೊರೆ ಅವರ ಮೇಲೆ ಬೀಳುವುದು. ಆಳ ಕಡಿಮೆ, ವಿಸ್ತಾರ ಹೆಚ್ಚು. ಆದುದರಿಂದ ಅವರ ಜ್ಞಾನ ಆಳವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳ ಪರಿಚಯ ಆಗುವುದು. ನಿತ್ಯ ಜೀವನದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಇವನ್ನು ಹೇಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕೆಂಬ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಸಾಲದಾಗಿರುವುದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಶಿಕ್ಷಣ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು. ಈ ವೇಳೆಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ೨೧-೨೨ ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಾಗಿರುವುದು. ಇವರಿಗೆ ಸಹಾಯಕರ ಹುದ್ದೆ ಸಿಗುವುದು. ತಾವಾಗಿಯೇ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಲಾರರು; ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಂತೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ. ಪದವಿ ತರಗತಿಯ ಕೊನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗದಿದ್ದರೆ, ನೌಕರಿ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಕನಿಷ್ಠ ವಿದ್ಯಾರ್ಥ್ಯಾಸ (ಹತ್ತನೆಯ ತರಗತಿ) ಎಂದೇ ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗುವುದು.

ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣ

ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವಿ ಮತ್ತು ಪಿಎಚ್.ಡಿ. ಇವೆರಡನ್ನೂ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣ ಎಂದು ವರ್ಗೀಕರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವಿಗೆ

(ಮಾಸ್ಟರ್ಸ್ ಡಿಗ್ರಿ) ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಬೇಕಾಗುವುದು. ಈ ವೇಳೆಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸುಮಾರು ೨೨ ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಾಗಿರುವುದು. ಪದವಿಯಲ್ಲಿ ಓದಿದ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಆಳವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲಾಗುವುದು. ಪದವಿಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ ಮೂರು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಒಂದು, ವಿಷಯಗಳ ಮಂಡನೆ. ಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಷಯವೊಂದರ ಬಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಕ್ರಮಬದ್ಧವಾಗಿ, ಸಕಾರಣವಾಗಿ ಆಧಾರಸಹಿತವಾಗಿ ಸಹಪಾಠಿಗಳು ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಾಪಕವೃಂದದ ಮಧ್ಯೆ ಮಾತನಾಡುವುದು (ಸೆಮಿನಾರ್ ಪ್ರೆಸೆಂಟೇಶನ್). ಇದರ ಸಾರಂಶವನ್ನು ಬರೆದು ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕು. ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ ಸಾಲದು. ಅದನ್ನು ಮತ್ತೊಬ್ಬರಿಗೆ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ತಿಳಿಸಬೇಕು. ಇದು ಮುಖ್ಯ. ವ್ಯಾಪಾರ, ವಾಣಿಜ್ಯ ವಲ್ಲದೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ವ್ಯವಹಾರವೂ ತಾಂತ್ರಿಕವಾಗುತ್ತಿರುವ ಇಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ಅವಶ್ಯಕವೂ ಹೌದು. ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವಿ ಪಡೆದಿರುವವರು ಮಾತ್ರ ಪದವಿ ತರಗತಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಕರಾಗಲು ಅರ್ಹ. ಬೋಧನಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ, ಮತ್ತು ಮಂಡನೆ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಅವಶ್ಯಕ. ಎರಡನೆಯದು, ತಾವು ಕಲಿತ ಒಂದು ಶಾಸ್ತ್ರವಿಧಾನವನ್ನು ನಿತ್ಯಜೀವನದ ಸಮಸ್ಯೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ತಮಗೆ ದೊರೆತ ಫಲಿತಾಂಶವನ್ನು ಸಹಪಾಠಿಗಳು ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಾಪಕರ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸಿ ಬರೆದು ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕು. ಇದನ್ನು 'ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ವರ್ಕ್' ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೇನೂ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮಂಡನೆ ಹಾಗೂ ಶಾಸ್ತ್ರೋಪಯೋಗದ ಅನುಭವವನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸ್ಯಾಂಪಲ್‌ನಂತೆ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರದಲ್ಲಿ ಕೊಡಲಾಗುವುದು. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ, ಮತ್ತೊಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅದೇ ಸಂಶೋಧನಾ ವಿಧಾನ ಎಂಬುದು. ಇದನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡುವರು ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕೆ ಪರೀಕ್ಷೆ ಇದೆ. ಸಂಶೋಧನೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಮಾಡಬೇಕು, ಅದರಿಂದ ಹೊರಹೊಮ್ಮುವ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಬೇಕು, ಮತ್ತು ಅದರಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾದ ನೈತಿಕತೆ ಏನು - ಇವೆಲ್ಲವೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಸೇರಿವೆ.

ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ಅಂಶವೊಂದಿದೆ. ಪದವಿಯ ಅವಧಿ ಮೂರು ಅಥವಾ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳು. ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಶಿಕ್ಷಣ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳು. ಮತ್ತು ಇವರಿಗೆ ಪದವಿ ಇರುವವರಿಗಿಂತ ಮೇಲಿನ ನೌಕರಿ ದೊರೆಯುವುದು. ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಪದವಿ ಕೋರ್ಸ್ ಎಂದು ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಗೌಣವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು. ನೌಕರಿ ಬಡ್ತಿಗಾಗಿ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಮಧ್ಯವಯಸ್ಸಿನವರು ಮುಂದಾಗುವರು. ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರದಲ್ಲಿ ವಿಷಯಗಳು ಹೆಚ್ಚು, ಆಳ ಹೆಚ್ಚು ಶಾಸ್ತ್ರವಿಷಯಗಳು ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾಗುವುವು, ಮತ್ತು ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳು ಇಲ್ಲವಾಗುವುವು. ಅನೇಕ ಮೂಲಗಳಿಂದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ ಶಾಸ್ತ್ರವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುವುದು. ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಅಧ್ಯಾ

ಪಕರು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ, ಅದ್ದರಿಂದ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗದು. ನಿರೀಕ್ಷೆ ಮತ್ತು ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಪದವಿಯವರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವುದು.

ಪಿಎಚ್.ಡಿ.

ಇದು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸಂಶೋಧನೆಗೆ ನೀಡುವ ಪದವಿ. ಇದಕ್ಕೆ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವಿ ಇರಬೇಕು. ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ತರಗತಿಯ ಬೋಧಕರು ಪಿಎಚ್.ಡಿ. ಡಿಗ್ರಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿರಬೇಕೆಂದು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಆಯೋಗ ವಿಧಿಸಿದೆ. ಒಂದು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಕೊಡುವ ಅತ್ಯುಚ್ಚ ಪದವಿ ಇದೇ. ಯಾವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವಿ ಪಡೆದಿರುವರೋ ಅದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶೋಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು, ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು, ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ 'ಪರಿಹಾರ' ದೊರೆತಿದೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸಂಶೋಧನೆಯಿಂದ ತಿಳಿಸಬೇಕು. ಅದು ಸರಿಯೇ ಎಂದು ಪರೀಕ್ಷಿಸಬೇಕು. ಇವರು ಶಾಸ್ತ್ರವಿಷಯ ಮಂಡನೆಯನ್ನು ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಿಂತ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಅಧ್ಯಯನ ಮತ್ತು ಸಂಶೋಧನೆ ಜತೆಜತೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗಬೇಕು. ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸಂಶೋಧನೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಶಾಸ್ತ್ರ ಬೋಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು.

ಮಾನವನಿಗೆ ಹೊಸ ಜ್ಞಾನ ದೊರೆಯುವುದು ಪ್ರಯೋಗ ಮತ್ತು ಸಂಶೋಧನೆಯಿಂದ. ಯಾವುದನ್ನು ನಮ್ಮ ಹಿಂದಿನವರು ಸಂಶೋಧನೆಯಿಂದ ಕಂಡುಹಿಡಿದರೋ ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಕ್ರೋಢೀಕರಿಸಿ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಜೋಡಿಸಿ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಠಗಳಂತೆ ಇಟ್ಟಿರುವರು. ಒಂದು ತರಗತಿಯ ಪಾಠಗಳಿಗೆ ಅವಶ್ಯಕವಾದ, ಪೂರಕವಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹಿಂದಿನ ತರಗತಿಯ ಪಾಠಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿರುವರು. ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳು ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದು ಮತ್ತು ಪರಿಷ್ಕೃತ ಗೊಳ್ಳುವುದು ಹೀಗೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪಾಠವೂ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿದೆ, ಅದೇ ಜ್ಞಾನದ ತುದಿ, ಕೆಲವೊಂದು ಪಾಠಗಳನ್ನು ಕಲಿತರೆ ಸಾಕು, ನಾವು ಪಾಸಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುವುದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮುಗ್ಧತೆ. ಅದನ್ನು ಭಂಗಗೊಳಿಸುವುದು ಶಿಕ್ಷಕರ ಕರ್ತವ್ಯ.

ಸಂಶೋಧನೆ

ಸಂಶೋಧನೆ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಮತ್ತು ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು. ಸಂಶೋಧನೆಯಲ್ಲಿ ನಿರಂತರವರನ್ನು ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳೆಂದು ಕರೆಯುವರು. ಧಾರ್ಮಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಇವರನ್ನು ಋಷಿಗಳೆಂದು ಕರೆಯುವರು. ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಮನುಷ್ಯನ ಬಾಹ್ಯ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸತ್ಯಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವರು. ಋಷಿಗಳು ಧರ್ಮವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು. ಅವರು ಮಾನವನ ಅಂತಃ ಪ್ರಕೃತಿಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವರು; ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಅಂತರ್ಮುಖಿಗಳಾದರು ಎಂದು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ವಿವರಿಸಿರುವರು. ಎಲ್ಲಾ ಸಂಶೋಧನೆಗಳೂ ಆವಿಷ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂಶೋಧನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಅನೇಕ ವಿಧಗಳಿವೆ ಮತ್ತು ಅಂತಸ್ತುಗಳಿವೆ. ಪ್ರಯೋಗ, ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ, ನಿಷ್ಪಕ್ಷಪಾತ ಪರಿಶೋಧನೆ

ಗಳು ಸಂಶೋಧನೆಯ ಮೂಲಭೂತ ಅಂಶಗಳು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಂತಹ ಕುಶಲ ಪ್ರಯೋಗಶಾಲಿಗಳನ್ನು ಕಾಣಲಾರವು. ನಾವು ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ ಸಾಲದು. ಅವನ್ನು ಜೀವನದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು.

ಈಗ ಮಾನವನಿಗೆ ದೊರೆತಿರುವ ಜ್ಞಾನರಾಶಿ ಬಂದಿರುವುದೇ ಸಂಶೋಧನೆಯಿಂದ. ಇದಕ್ಕೆ ಯುವವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ತರಗತಿ ಇರುವುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಪೋಷಕವಾಗಿ ಇರುವುದೇ ಪದವಿ ಮತ್ತು ಪದವಿಪೂರ್ವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ. ಹೀಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಮೆಟ್ಟಿಲಾಗಿ ಇದೆ. ಒಂದು ಹಂತ ಮೇಲಿನ ಹಂತಕ್ಕೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಕೊಂಡೊಯ್ಯುತ್ತದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಶಿಕ್ಷಕರು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು, ಮತ್ತು ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಣ ಅರ್ಥ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಾಣುವುದು. ಮನುಷ್ಯನ ಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಅಸಮರ್ಪಕತೆ ಇರುವುದು. ಒಂದಕ್ಕೂ ಮತ್ತೊಂದಕ್ಕೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧ ತಿಳಿದಿರುವುದಿಲ್ಲ. 'ಪರಿಣಾಮ ಗೊತ್ತಿದೆ, ಕಾರಣ ಅಡಗಿದೆ' - ಇದೇ ಮನುಷ್ಯನ ಕಥೆ. ರೋಗಿ ಹೊಟ್ಟೆಶಾಲೆಯನ್ನೋ ತಲೆನೋವನ್ನೋ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವನು. ವೈದ್ಯರು ಅದರ ಕಾರಣವನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಅವರು ಔಷಧಿ ಕೊಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾರ್ಯ-ಕಾರಣ ಸಂಬಂಧ ಹೊರಬೀಳುವುದು ಸಂಶೋಧನೆಯಿಂದ. ಯಾವ ದೇಶ ಸಂಶೋಧನೆಯನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದೋ ಅದು ಹೆಚ್ಚು ಜ್ಞಾನರಾಶಿಯನ್ನು ಒಳಕೊಂಡು ಸಂಪದ್ಭರಿತವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ.

ಶಿಕ್ಷಣದ ಉಪಯೋಗಗಳು

ಎಲ್ಲರೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಯೋಚಿಸುವಂತೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ತಕ್ಷಣದ ಉಪಯೋಗ, ಜೀವನೋಪಾಯಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ನೌಕರಿ ಪಡೆಯುವುದು. ಹೀಗೆ ಅದು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆ. ಆದರೆ, ಅದು ಹೀಗೆ ಕೊನೆಗಾಣಬಾರದು. ಶಾಲೆಯ ಪಾಠಗಳು ನಮ್ಮ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಇದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ತಲೆಯನ್ನು ವಿಷಯಗಳ ಉಗ್ರಾಣವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವಂತೆ ತೋರಬಹುದು. ಮುಂದೆ ಹೋದಂತೆ ವಿಷಯಗಳು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಿರುವುದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಶಿಕ್ಷಣವೆನ್ನುವುದು ನಾವು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಸೀಮಿತವಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆಯೂ ನಮಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಬೇಕಾಗುವುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಆಹಾರ, ಆರೋಗ್ಯ, ನೈರ್ಮಲ್ಯ, ಪರಿಸರ, ವಾಯುಗುಣ, ನೆರೆಹೊರೆ ಮತ್ತು ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳೊಡನೆ ಸಂಬಂಧ ಮುಂತಾದುವು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಯಾವುದನ್ನು ಕಲಿತರೆ ಇತರ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ನಾವು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದೋ ಆ ಮೂಲಭೂತ ವಿಷಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಮುಂದೆ ಅವುಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ನಾವು ಮಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಯಾವುದಾದರೊಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಶಿಕ್ಷಣವಿದ್ದರೆ, ಏನನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಏನನ್ನು ಮಾಡಬಾರದು ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುವುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಪ್ರಥಮ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನಮಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ದೊರೆತಿದ್ದರೆ, ಪ್ರಥಮ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡುವಾಗ ಏನನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು, ಏನನ್ನು ಮಾಡಬಾರದು ಎಂಬುದು ತಿಳಿದಿರುವುದು. ಶಿಕ್ಷಣವೆಂದರೆ ತರಬೇತಿ. ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸಲಾಗುವುದು. ದಾರಿ ಸರಿಯಾಗಿದ್ದರೆ, ಗುರಿಯನ್ನು ಸೇರುವೆವು. ವಿಧಾನ ಮುಖ್ಯ. ಮೂಲಭೂತ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಉದಾಹರಣೆಯ ಮೂಲಕ ಹೇಳಿಕೊಡಲಾಗುವುದು. ಅವನ್ನು ಜೀವನದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅವರು ಮುಂದೆ ಯಾವ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವರೋ ಅದರಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕೌಶಲ್ಯವನ್ನು ತೋರಬೇಕು. ಶಿಕ್ಷಣವೆಂದರೆ ಸಮಸ್ಯಾಪರಿಹಾರ ವಿಧಾನ. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಡುವ ಪಾಠಗಳೆಲ್ಲ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಪರಿಹಾರ.

ಸ್ವತಂತ್ರ ಆಲೋಚನಾ ಶಕ್ತಿ

ಶಿಕ್ಷಣದ ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯವಾದ ಉಪಯೋಗವೆಂದರೆ, ಸ್ವತಂತ್ರ ಆಲೋಚನಾ ಶಕ್ತಿ. ಇದು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಬಂದುಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಮೂಲಭೂತ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದಿರಬೇಕು. ಅವನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅನುಭವ ಪಡೆಯಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಕ್ರಿಯಾಶಕ್ತಿ ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕು. ಇವು ಶಿಕ್ಷಣವಿಲ್ಲದೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈಗ ನಮಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಸ್ವತಂತ್ರ ಆಲೋಚನಾ ಶಕ್ತಿ. ತಾಂತ್ರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆದಿದೆ. ಅದರ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ನಾವು ಇನ್ನೂ ಪಡೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಸ್ವತಂತ್ರ ಆಲೋಚನಾಶಕ್ತಿ. ತಾಂತ್ರಿಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನಾವು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ, ಆದರೆ ಉತ್ಪಾದಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮೊಬೈಲ್ ಫೋನ್ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಪಂಚ ಅಚ್ಚರಿ ಪಡುವಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ನಾವು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ ಅಥವಾ ಅದರ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪರಿಷ್ಕರಿಸಲಿಲ್ಲ. ವಿಜ್ಞಾನದ ಅಪಿಷ್ಕಾರಗಳು ನಮಗೆ ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬರುತ್ತಿವೆ, ನಮ್ಮಿಂದ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದು ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಇರುವ ನ್ಯೂನತೆ.

ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದರೆ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಇತರರ ಮುಖ ನೋಡುವರು. ಬಿಡಿಸಲು ಸಮಸ್ಯೆ ಕೊಟ್ಟರೆ, ಪಕ್ಕದವರನ್ನು ಕೇಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವರು. ಅನುಕರಣೆಯಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚೀಮರು. ಮೀಟಿಂಗ್ ನಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಸಲಹೆ ಕೇಳಿದರೆ, ಯಾರೂ ಬಾಯಿ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾರಾದರೊಬ್ಬರು ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಹೊರಟರೆ, ಅನೇಕರು ಮಧ್ಯೆ ಬಾಯಿಹಾಕುವರು, ಅವರನ್ನು ಟೀಕಿಸುವರು. ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೇ ಸಂಕೋಚವಿಲ್ಲದೆ ತಾವೂ ಹೇಳುವರು. ನಿಮ್ಮ ಸಂಶೋಧನೆಯಲ್ಲಿ ನೀವು ಈ ವಿಧಾನವನ್ನು ಏಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿದಿರಿ ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ, ಇತರರು ಅದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿರುವರು ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸುವರು. ಸ್ವತಂತ್ರ ಆಲೋಚನೆಯ ಅಭಾವವನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶದ ತಾಂತ್ರಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.